

LA TRIBUNA

Somiar en un món millor

Hi ha aproximadament 100 milions de persones sense llar a tot el món

Presidenta de Cooperand amb Llatinoamèrica

L'habitatge és un dret humà fonamental. Està consagrat en la Declaració Universal dels Drets Humans. Segons l'Alt Comissionat de les Nacions Unides per als Refugiats (ACNUR), hi ha aproximadament 100 milions de persones sense llar a tot el món i 1.800 milions de persones (més del 20% de la població mundial) manquen d'un allotjament adequat, i aquesta xifra es preveu que augmenti fins als 3.000 milions de persones en 2030, segons l'ONU.

Des de l'any 2010, tots els 10 d'octubre se celebra el dia de les persones sense llar amb l'objectiu de contribuir a generar consciència sobre aquesta realitat i de promoure polítiques públiques enfocades a garantir que ningú visqui al carrer.

Una persona acaba vivint al

UNA PERSONA QUE HA VISCUT AL RAS VIU MÉS DE 20 ANYS MENYS QUE QUALSEVOL ALTRE VEI

carrer perquè la seva situació s'ha anat deteriorant amb el temps. Té a veure amb la suma de moltes causes i en com es gestionen. Algunes depenen de la pròpia persona però d'altres tenen a veure amb la societat en què vivim: l'atur, la violència, el preu de l'habitatge, els moviments migratoris, la rigidesa dels serveis socials i dels mecanismes d'ajut, una separació, la mort d'una persona estimada, la formació, la salut, etc.

Les principals i més cruels conseqüències de les persones sense llar estan estretament relacionades amb les duríssimes condicions de vida que han de viure, que causen en la majoria dels casos una precària salut física o mental; la dificultat per accedir als recursos i una gran desmotivació per les contínues denegacions d'ajuda i la constant marginalitat a què estan exposades.

La prolongació en el temps d'aquesta situació produeix la desestructuració de la pròpia persona, arribant aquesta a ser incapaç de prendre iniciatives per demanar ajuda i acabar vivint al carrer com a única opció de vida.

A molts països del món, els infants del carrer representen el paisatge més típic i desolador

que presenten las grans ciutats. Llatinoamèrica és un dels principals focus on aquesta dinàmica està molt estesa entre la població sense llar. Aquest nens i joves han fugit de casa principalment per violència intrafamiliar, orfandat, explotació sexual, laboral o malaltia dels pares, addiccions, prostitució o presó.

Una persona es queda al carrer perquè els seus vincles s'han trencat. Per això és important una primera acollida respectuosa, que no culpabilitzi i que orienti la persona cap als recursos que pot utilitzar. Cal disposar de serveis útils i espais d'acollida que ofereixin tranquil·litat i seguretat a les persones.

Viure al carrer deteriora la salut i escurça els anys de vida. De mitjana, una persona que ha viscut al ras viu més de 20 anys menys que qualsevol altre veí o veïna de la ciutat. Els motius són molts i tots sumen: el fred, la calor, la humitat, la tensió, preocupació i pors constants, la solitud, la inseguretat i la violència a la qual està exposada la persona, la mala alimentació, les addiccions o l'escàs o nul accés a la sanitat.

Viure al carrer també afecta la salut mental. En algunes ocasions, els menors presenten més d'una patologia i no troben res-

posta en cap centre d'acollida. El repte és trobar recursos adequats i estables adaptats a les necessitats.

És aquí on les obres socials, les ONG, organismes internacionals, institucions locals i els equips de carrer, es fan imprescindibles, ja que s'han de constituir per intentar salvar aquesta situació de solitud i desamparament. Perquè siguin operatius i puguin complir eficientment la seva comesa, no han de ser concebuts com a mers visitadors amb funcions auxiliars, sinó que han d'estar dotats de personal amb capacitat professional multifuncional per realitzar gestions eficaces en temes de formació, d'ocupació, assumptes judicials, assistència social, atenció sanitària, terapèutica, etc.

Cooperand treballa des de fa 20 anys amb aquests nens en situació de carrer. Amb el suport d'Andorra, millorem les condicions de vida i afavorim la inte-

gració i inclusió social i laboral d'aquests nens, nenes i joves. Els assistim amb projectes educatius i nutricionals i programes d'atenció terapèutica i de salut a milers d'infants que ho han perdut tot i han estat exposats a situacions inhumanes.

Cooperand els acompanya en la seva formació amb teràpies, classes, material i professorat i els facilita l'accés als recursos que puguin necessitar. Andorra està directament implicada amb el seu govern, empreses privades, particulars, padrins i madri- nes, famílies, amics i voluntaris, que es comprometen d'una manera exemplar a facilitar la vida d'aquesta població en alt risc d'exclusió, de manera molt diversa, ja sigui en forma de subvencions, donacions puntuals, suports econòmics, temps, mans, dedicació, cor i molta sensibilitat.

Enmig d'aquesta desmoralitzadora realitat, encara ens queda espai per a somiar amb un món millor, per a preguntar-nos què podem fer, quins gestos concrets podem aportar. Aquesta capacitat de somiar i anhelar una cosa diferent és universal a totes les persones, ho sapiguem reconèixer o no. No deixeu mai de somiar.

LES OBRES SOCIALS, LES ONG I LES INSTITUCIONS LOCALS ES FAN IMPRESCINCIBLES